

ΘΑΥΜΑΤΑ ΑΓ.ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος θεωρεῖται καὶ εἶναι ἀκόμα καὶ σήμερα ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ θαυματουργοὺς Ἁγίους τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπητοὺς.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου, πὸν ἔχουν ἐπηρεάσει καὶ τὴν Ἁγιογράφησή του εἶναι ἡ θανάτωση τοῦ δράκοντα καὶ σωτηρία τῆς κόρης τοῦ βασιλιά.

Στὴν Ἀνατολικὴ ἐπαρχία τῆς Ἀττάλειας καὶ στὴν πόλη Ἀλαγία βασίλευε κάποιος Σέλβιος πὸν ἦταν πολὺ Χριστιανομάχος. Εἶχε βασανίσει πολλοὺς Χριστιανούς γιὰ νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πίστη τους καὶ ἔπειτα τοὺς φόνευε. Κοντὰ στὴν πόλη ζοῦσε ἓνας φοβερός δράκος πὸν καθημερινὰ ἄρπαζε ἀνθρώπους καὶ ζῶα καὶ τὰ ἔτρωγε. Οἱ κάτοικοι πανικοβλημένοι δὲν περνοῦσαν πιά ἀπὸ ἐκεῖ. Κάποτε ὁ βασιλιάς μὲ στρατὸ πολὺ προσπάθησε νὰ σκοτώσει τὸ θηρίο ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε. Μὲ συμβουλή τῶν ἱερέων τῶν εἰδώλων, ἄρχισαν νὰ στέλνουν τὰ παιδιά τους ὡς θυσία στὸ θηρίο. Ὅταν ἦλθε ἡ σειρὰ τῆς μοναχοκόρης τοῦ βασιλιά θρῆνος μεγάλος ἔγινε καὶ ἂν καὶ παρακάλεσε ὁ βασιλιάς τοὺς ὑπηκόους του νὰ τὴν λυπηθοῦν, ὅμως κανεὶς δὲν συγκινήθηκε, γιὰτὶ αὐτὸς ἔβγαλε τὴν διαταγὴ γιὰ τὴν θανάτωση τόσων νέων. Ἔτσι μὲ μιὰ φωνὴ ὅλοι εἶπαν ὅτι πρέπει νὰ ἐφαρμοστεῖ καὶ στὴν κόρη του ἡ διαταγὴ του.

Πράγματι ὁ βασιλιάς μὲ δάκρυα πρόπεμψε τὴν κόρη του καὶ ὅλοι μαζεμένοι πάνω στὰ τεῖχη παρακολουθοῦσαν ἀπὸ ψηλὰ τὴν τύχη τῆς βασιλοπούλας.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὁ Ἅγιος Γεώργιος, ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμη ὁμολογήσει τὴν χριστιανικὴ του πίστη, ἦταν κόμης καὶ ἀρχηγὸς στρατιωτικῆς μονάδας στὸ στράτευμα τοῦ Διοκλητιανοῦ. Γύριζε μάλιστα στὴν Καππαδοκία ἀπὸ μιὰ ἐκστρατεία ποὺ ἔκανε μαζὶ μὲ τὸν Διοκλητιανό. Ἀπὸ θεία συγκυρία, πέρασε ἀπὸ τὴν λίμνη καὶ στάθηκε νὰ ποτίσει τὸ ἄλογό του καὶ νὰ ξεκουραστεῖ. Βλέπει τὴν κόρη καθισμένη μπροστὰ στὴ λίμνη νὰ κλαίει ἀπαρηγόρητη καὶ πλησιάζοντας τὴν ρώτησε γιὰ τὸν λόγο τοῦ θρήνου αὐτοῦ. Ὅταν ἔμαθε γιὰ τὴν αἰτία ὁ Ἅγιος τῆς εἶπε: «Ἀπὸ σήμερα νὰ μὴν φοβᾶσαι οὔτε νὰ κλαῖς. Μόνο πίστεψε στὸν Χριστό, ποὺ πιστεύω ἐγὼ καὶ θὰ δεῖς τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ μου!» καὶ ἡ κόρη ὁμολόγησε πίστη στὸν Ἰησοῦ.

Τότε ὁ Ἅγιος τῆς εἶπε νὰ τὸν εἰδοποιήσει ὅταν ἐμφανιζόταν τὸ θηρίο καὶ ὁ ἴδιος ἔκλινε τὰ γόνατα καὶ προσευχήθηκε ὡς ἑξῆς: «Ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ δυνατὸς ποὺ κάθεται πάνω στὰ χερουβὶμ καὶ ἐπιβλέπει ἀβύσσους, ποὺ εἶναι εὐλογητὸς καὶ ὑπάρχει στοὺς αἰῶνες, σὺ γνωρίζεις ὅτι οἱ καρδιές εἶναι μάταιες, Σὺ φιλόανθρωπε Δέσποτα καὶ Κύριε ἐπίβλεψε καὶ τώρα σέ μένα τὸν ταπεινὸ καὶ ἀνάξιο δοῦλό σου καὶ φανέρωσε μου τὰ ἐλέη σου. Κάνε νὰ ὑποτάξω τὸ φοβερὸ αὐτὸ θηρίο γιὰ νὰ γνωρῖσουν ὅλοι ὅτι ὑπάρχεις μαζὶ μου καὶ ὅτι εἶσαι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός». Τότε ἐμφανίστηκε τὸ θηρίο.

Ὁ Ἅγιος ἔτρεξε νὰ τὸ συναντήσει. Τὸ θηρίο φοβερό, ἔβγαζε ἀπὸ τὰ μάτια του φωτιὰ καὶ ἦταν ἐξαγριωμένο. Ἀμέσως ὁ Ἅγιος ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ εἶπε: «Κύριε ὁ Θεός μου, ἡμέρεψε γιὰ χάρη μου, ποὺ εἶμαι δοῦλός σου, τὸ θηρίο αὐτὸ γιὰ νὰ πιστέψει ὁ λαὸς στὸ ὄνομά Σου τὸ ἅγιο». Ἔτσι κι ἔγινε. Ὁ φοβερὸς

δράκοντα ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ ἀλόγου τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνῶ κυλιόταν καὶ βρυχόταν, ὁ Ἅγιος λέει στὴν βασιλοπούλα: «Βγάλε τὴ ζώνη σου καὶ δέσε μὲ αὐτὴ τὸν δράκοντα ἀπὸ τὸ λαιμό». Ἀμέσως ἡ κόρη ἄφοβα ἔδεσε τὸ δράκοντα ἀπὸ τὸ λαιμό καὶ μὲ ἐντολὴ τοῦ Ἁγίου τὸν ἔσυρε μέχρι τὴν πόλη.

Οἱ κάτοικοι τρόμαξαν ἀπὸ τὸ θέαμα καὶ τράπηκαν σὲ φυγὴ, ἀλλὰ ὁ Ἅγιος τοὺς εἶπε: «Μὴ φοβᾶσθε, σταθεῖτε καὶ θὰ δεῖτε τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν σωτηρία σας»! Τότε σταμάτησαν ἀπορημένοι καὶ ὁ Ἅγιος σηκώνοντας τὸ δόρυ του, χτύπησε τὸν δράκοντα καὶ τὸ τέρας σκοτώθηκε. Ἐπειτα παρέδωσε στὸν βασιλιὰ τὴν μοναχοκόρη του σώα καὶ ἔγινε μεγάλο πανηγύρι.

Ὁ Ἅγιος κάλεσε ἀπὸ κάποια πόλη τῆς Ἀντιοχείας τὸν ἐπίσκοπο Ἀλέξανδρο καὶ βάπτισε τὸν βασιλιὰ καὶ τοὺς ἄρχοντες καὶ ὅλο τὸ λαό. Μέσα σὲ δεκαπέντε ἡμέρες βάπτισε 45.000 ἀνθρώπους.

Ἀφοῦ βαπτίστηκαν ὅλοι ἔκτισαν καὶ μιὰ μεγάλη ἐκκλησία στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἅγιος πῆγε νὰ τὴν δεῖ καὶ μόλις μπῆκε στὸ Ἅγιο Βῆμα καὶ προσευχήθηκε, βγῆκε πηγὴ ἀγιάσματος καὶ σκορπίστηκε εὐωδία στὸν ναό. Ἡ πηγὴ αὐτὴ σώζεται μέχρι καὶ σήμερα.

Ὁ Ἅγιος ἀποχαιρέτισε τὸν βασιλιὰ καὶ τὸν λαό, ἔφυγε γιὰ τὴν πατρίδα του. Στὸ δρόμο του συνάντησε τὸν διάβολο, μετασχηματισμένο σὲ μορφή ἀνθρώπου. Στηριζόταν σὲ δύο ραβδιὰ σὰν γέρος. Φαινόταν μάλιστα σὰν νικημένος καὶ καταφρονημένος στρατιώτης. Εἶπε, λοιπὸν μὲ ταπείνωση στὸν Ἅγιο: «Χαῖρε Γεώργιε». Ὁ Ἅγιος ἀμέσως κατάλαβε ὅτι ἦταν ὁ διάβολος καὶ τοῦ εἶπε: «Ποιὸς εἶσαι ἐσὺ καὶ πῶς μὲ ξέρεις; Ἄν δὲν ἦσουν ὁ πονηρὸς διάβολος δὲν θὰ μπορούσες νὰ μὲ ξέρεις, ἀφοῦ ποτὲ ξανὰ δὲν μὲ ἔχεις

δεῖ». Ὁ διάβολος ἀπάντησε: «Πῶς τολμᾶς νὰ ὑβρίζεις τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ καὶ ρωτᾶς ποιὸς εἶμαι ἐγώ; Μάθε νὰ μιλᾶς καλά». Ὁ Ἅγιος τότε ἀπάντησε: «Ἄν εἶναι ἔτσι ὅπως μοῦ τὰ λές καὶ εἶσαι Ἄγγελος ἀκολούθησέ με. Ἄν ὅμως εἶσαι πνεῦμα πονηρό, νὰ μὴν μετακινηθεῖς ἀπὸ τὴν θέση σου». Μόλις τελείωσε τὸ λόγο του αὐτὸ ὁ Ἅγιος, ὁ διάβολος βρέθηκε δεμένος καὶ φώναξε δυνατά: «Ἀλοίμονό μου! Τὶ κακὴ ὥρα ἦταν αὐτὴ πού σε συνάντησα! Τὶ κακὸ ἔπαθα νὰ πέσω στὰ χέρια σου ὁ ταλαίπωρος!».

Ὁ Ἅγιος βεβαιώθηκε ὅτι ἦταν πνεῦμα πονηρὸ καὶ τοῦ εἶπε: «Σὲ ὀρκίζω στὸ Θεὸ νὰ μοῦ πεῖς τὶ ἐπρόκειτο νὰ μοῦ κάνεις». Καὶ ὁ διάβολος τοῦ εἶπε: «Ἐγὼ Γεώργιε, εἶμαι ἀπὸ τὸ δεύτερο τάγμα τοῦ Σατανᾶ καὶ ὅταν ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν οὐρανὸ καὶ διαχώριζε τὴ γῆ ἀπὸ τὰ νερὰ ἤμουν παρών. Ἐγὼ ἔκανα φοβερὲς βροντὲς καὶ ἀστραπές, ἐγὼ ἔδεσα κεφαλές καὶ τώρα ἀπὸ τὴν περηφάνια μου κατήντησα κάτω στὸν ἄδη καὶ ἔγινα δαίμονας. Ἀλοίμονό σου, Γεώργιε, γιατί ζήλεψα τὴν χάρη πού σου δόθηκε καὶ ἤθελα νὰ σε παραπλανήσω γιὰ νὰ μὲ προσκυνήσεις. Ἀλλὰ πλανήθηκα ἐγώ. Ἀλοίμονό μου τὶ κακὸ ἐζήτησα νὰ πάθω καὶ δὲν μπορῶ νὰ λυθῶ. Σὲ παρακαλῶ Γεώργιε, θυμήσου τὴν προηγούμενη εὐτυχία μου καὶ μὴ μὲ ἀφήσεις νὰ ἐπιστρέψω στὴν ἄβυσσο γιατί σου τὰ εἶπα ὅλα». Τότε ὁ Ἅγιος ὑψωσε τὰ χέρια καὶ εἶπε: «Σ' εὐχαριστῶ Κύριέ μου, διότι μοῦ παρέδωσες τὸν πονηρὸ δαίμονα, πού πρόκειται νὰ σταλεῖ σὲ σκοτεινὸ τόπο γιὰ νὰ τιμωρεῖται αἰώνια». Μόλις εἶπε αὐτὰ ὁ Μεγαλομάρτυς ἐπετίμησε καὶ ἀπέλυσε τὸ πονηρὸ πνεῦμα.

Ἡ μεταφορὰ τῆς κολῶνας

Μιά γυναῖκα ἀγόρασε μιὰ κολῶνα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν στείλει στὴν Ρώμη ποὺ κτιζόταν μιὰ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Στὸν ὕπνο της λοιπὸν ἡ κυρία αὐτὴ βλέπει τὸν Ἅγιο, ποὺ μαζί της σήκωσε τὴν κολῶνα καὶ τὴν ἔριξαν στὴν θάλασσα. Ἡ κολῶνα ἐμφανίστηκε τὴν ἄλλη ἡμέρα στὴν Ρώμη μὲ μιὰ ἐπιγραφή νὰ τοποθετηθεῖ στὸ δεξιὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας.

Στὴν Παφλαγονία (Πόντος) τιμοῦσαν τὸν Ἅγιο καὶ πολλοὶ ναοὶ κτίσθηκαν πρὸς τιμὴν του, ἐνῶ ὅλες σχεδὸν οἱ οἰκογένειες ἔδινε τὸ ὄνομά Του σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ της. Μιὰ εὐσεβὴς οἰκογένεια λοιπὸν ἀπέκτησε ἓνα ἀγοράκι καὶ τὸ βάπτισε Γεώργιο. Τὸ μεγάλωσε ὥστε νὰ γίνεи φρόνιμο, ἠθικό, σύνετο καὶ ὅταν ἔγινε 20 ἐτῶν τὸν κάλεσαν στὸν στρατό. Στὶς μάχες ὅμως ὁ νεαρὸς ἔπεσε σὲ ἐνέδρα καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἄλλους ἔσφαξαν, ἄλλους πούλησαν δούλους, ἄλλους ἔκαναν ὑπηρέτες. Ὁ Γεώργιος ἔγινε ὑπηρέτης κάποιου ἀξιωματικοῦ, ποὺ τὸν ἐκτίμησε πολὺ.

Οἱ γονεῖς τοῦ νεαροῦ γιὰ ἓνα χρόνο παρακαλοῦσαν κλαίγοντας ἀπαρηγόρητοι ζητώντας ἀπὸ τὸν Ἅγιο νὰ τοὺς φανερώσει τί ἀπέγινε τὸ ἀγαπημένο τους παιδί. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ αἰχμάλωτος Γεώργιος προσευχόταν νὰ τὸν ἀπαλλάξει ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀπὸ τὴν σκλαβιά καὶ νὰ τὸν ἀξιώσει νὰ ξαναδεῖ τοὺς γονεῖς του. Ἐνα χρόνον λοιπὸν μετὰ τὴν ἐξαφάνισή του, καὶ ἐνῶ ἔφτασε ἡ ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, οἱ γονεῖς του μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἀκόμα ζεῖ, κάλεσαν συγγενεῖς σὲ ἐορταστικὸ δεῖπνο. Τὴν ἴδια ἡμέρα ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Γεωργίου τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ πλύνει τὰ πόδια πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητὸ καὶ γι' αὐτὸ ὁ νεαρὸς αἰχμάλωτος πῆγε νὰ

ζεστάνει νερό. Μόλις τὸ νερὸ ἔβρασε καὶ τὸ ἐτοίμασε γιὰ τὸν ἀφέντη του, παρουσιάστηκε ὁ Ἅγιος ἔφιππος σὲ ἄσπρο ἄλογο καὶ ἀφοῦ ἀνέβασε τὸν νέο σ' αὐτό, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, τὸν ἔφερε στὸ σπίτι του, τὴν ὥρα ποὺ βρισκόταν οἱ καλεσμένοι ἀκόμα στὸ τραπέζι. Ἐμειναν τότε ὅλοι ἔκθαμβοι καὶ ὅταν τοὺς εἶπε ὁ νεαρὸς γιὰ τὸ θαῦμα, γεμάτοι χαρὰ δόξασαν τὸν Θεὸ καὶ τὸν Ἅγιο Γεώργιο.

Στὴν Μυτιλήνη ἔφτασαν κάποτε πειρατὲς ἀπὸ τὴν Κρήτη γιὰ νὰ λεηλατήσουν καὶ νὰ αἰχμαλωτίσουν. Σκέφθηκαν λοιπὸν νὰ ἐπιτεθοῦν τὴν ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, γιὰτὶ ὅλοι θὰ βρίσκονταν στὸν ναό. Πράγματι ἐπιτέθηκαν καὶ αἰχμαλώτισαν πολλοὺς, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους καὶ ἕναν ὠραῖο νέο, γιὸ μιᾶς πλούσιας χήρας. Αὐτὸν τὸν νέο τὸν χάρισαν στὸν Ἀμιρᾶν τῆς Κρήτης ὁ ὁποῖος τὸν ἔβαλε ὑπηρέτη τῆς τράπεζάς του.

Ἡ δύστυχη μάνα ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔκλαιγε γοερῶς παρακαλώντας τὸν Θεὸ καὶ τὸν Ἅγιο νὰ τῆς φανερώσουν τὸ χαμένο της παιδί. Καὶ ὁ Ἅγιος Γεώργιος ταχὺς εἰς ἀντίληψιν, δὲν ἄργησε νὰ ἐπέμβει. Καὶ ἐνῶ ὁ νεαρὸς ἐτοιμαζόταν νὰ προσφέρει κρασὶ στὸν Ἀμιρᾶν, ὁ Ἅγιος τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν μετέφερε στὴν μητέρα του. Καὶ οἱ δύο δὲν πίστευαν στὰ μάτια τους καὶ ὅταν κατάλαβαν τὶ συνέβη μόλις τώρα δόξασαν τὸν Θεὸ καὶ τὸν Ἅγιο.

Στὴν Παφλαγονία ὑπῆρχε μεγάλος ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ στὴν πλατεῖα τοῦ Ναοῦ τὰ παιδιὰ ἔπαιζαν διάφορα παιχνίδια. Ὅμως ἕνα ἀπὸ αὐτὰ δὲν μπορούσε νὰ νικήσει σὲ κανένα καὶ τὰ ἄλλα τὸ

είρωνεύονταν καὶ τὸ περιγελοῦσαν. Τότε ὁ μικρὸς ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἅγιο νὰ τὸν βοηθήσει νὰ κερδίσει καὶ θὰ τοῦ ἔφτιαχνε ἓνα σφουγγάτο (αὐτὰ τηγανισμένα μὲ κρεμμύδια καὶ μυρωδικά).

Μόλις ἔκανε τὸ τάξιμο, ἄρχισε νὰ κερδίζει ὅλους τοὺς ἀντιπάλους του. Ἀμέσως πῆγε στὸ σπίτι καὶ μόνος του ἔφτιαξε τὸ σφουγγάτο καὶ ἀφοῦ τὸ ἔβαλε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, ἔφυγε. Ὑστερα ἀπὸ ὥρα ἦρθαν τρεῖς νέοι γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὸν Ἅγιο καὶ μόλις εἶδαν τὸ σφουγγάτο σκέφτηκαν νὰ τὸ φάνε. Καὶ εἶπαν μεταξύ τους: «Τὶ τὰ θέλει αὐτὰ ὁ Ἅγιος; Μήπως πρόκειται νὰ τὰ φάει;». Ἀμέριμνοι κάθισαν στὰ σκαλοπάτια τοῦ ναοῦ καὶ ἔφαγαν τὸ σφουγγάτο. Ὅταν ὁμως προσπάθησαν νὰ φύγουν δὲν μποροῦσαν νὰ σηκωθοῦν, γιὰτὶ εἶχαν κολλήσει στὰ σκαλοπάτια! Ἄρχισαν τότε νὰ ζητοῦν συγγνώμη ἀπὸ τὸν Ἅγιο καὶ νὰ κάνουν τάματα φθηνὰ γιὰ νὰ ξεκολλήσουν, ἀλλὰ τίποτα! Ὅταν ἔκαμαν ἀκριβὸ τάμα (νὰ δώσει ὁ καθένας ἀπὸ ἓνα φλωρί) τότε μόνο μπόρεσαν νὰ ξεκολλήσουν. Μόλις βγῆκαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ πῆραν θάρρος, εἶπαν στὸν Ἅγιο: «Ἄγιε Γεώργιε, τὰ σφουγγάτα σου εἶναι πολὺ ἀκριβά, γι' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς δὲν θὰ ξαναγοράσουμε τίποτα ἀπὸ σένα»!!!

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΓ.ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

1)Εἰκόνα ἀπὸ τὴν Μονὴ Φανουήλ

Ἐνῶ βασίλευε ὁ Λέων ὁ Σοφὸς (886-912) ἦσαν τρεῖς γνήσιοι ἀδελφοί, ὁ Μωϋσῆς, ὁ Ἀαρὼν καὶ ὁ Βασίλειος καταγόμενοι ἀπὸ τὴν μεγαλύτερη Λιγχίδα (μετέπειτα

Ἀχρίδα). Ἀπεφάσισαν νὰ ἀφήσουν τὰ ἐγκόσμια καὶ νὰ λάβουν τὸ μοναχικὸ σχῆμα. Ἐφτασαν στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἀφοῦ βρῆκαν ἡσυχὸ τόπο, ἔφτιαξαν σκηνὲς καὶ συναντιόντουσαν μόνο τὴν Κυριακὴ. Ἐφτασαν σὲ ὕψη ἀρετῆς καὶ πολλοὶ κατέφευγαν σ' αὐτοὺς ζητώντας νὰ καθοδηγηθοῦν στὴν σωτηρία.

Ἀφοῦ ἔκτισαν ἓνα ναὸ σκέπτονταν πῶς νὰ τὸ ὀνομάσουν. Ἄλλοι ἔλεγαν νὰ τὸν ἀφιερῶσουν στὸν Ἅγιο Νικόλαο, ἄλλοι στὸν Ἅγιο Κλήμεντα Ἀχρίδος, ἄλλοι στὸν Ἅγιο Γεώργιο. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν συμφωνοῦσαν ἀποφάσισαν νὰ τὸ κάνουν θέμα προσευχῆς καὶ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο νὰ ἀποκαλύψει τὸ θέλημά Του. Ἐτοίμασαν ἓνα ξύλο γιὰ νὰ ἀγιογραφηθεῖ ὁ Ἅγιος τοῦ Ναοῦ καὶ παραδόθηκαν στὴν προσευχή. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νύκτας μὲ ἔκπληξη καὶ φόβο εἶδαν μέσα ἀπὸ τὸν νεόκτιστο ναὸ νὰ ξεχύνεται ἓνα ἀσυνήθιστο φῶς, λαμπρότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Ἐμειναν προσευχόμενοι ὅλη τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ ὅταν κατέβηκαν στὴν ἐκκλησία εἶδαν μὲ θαυμασμὸ ὅτι στὸ ξύλο ποὺ ἐτοίμασαν νὰ ζωγραφίσουν, ἐζωγραφίσθη ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρα καὶ Τροπαιοφόρου Γεωργίου. Ἀπ' αὐτὴ μάλιστα ἔβγαινε ἡ λάμψη ποὺ φώτιζε τὰ ταπεινὰ κελλιά. Ἔτσι ἀφιερώθηκε ἡ ἐκκλησία στὸν Ἅγιο Γεώργιο καὶ ἡ μονὴ ὀνομάσθηκε Ζωγράφου.

Ἡ εἰκόνα ὅμως αὐτὴ ὑπῆρχε στὴν Μονὴ τοῦ Φανουήλ στὴν Συρία κοντὰ στὴν Λύδδα. Σύμφωνα μὲ τὴν μαρτυρία τοῦ καθηγουμένου τῆς Μονῆς Φανουήλ,

Εὐστρατίου, ὅταν κάποτε ὁ Θεὸς εὐδόκησε νὰ τιμωρήσει τὴν Συρία καὶ νὰ τὴν παραδόσει στοὺς σαρακηνοὺς, ἡ ζωγραφιὰ τῆς εἰκόνας ξαφνικὰ ἀποχωρίσθηκε ἀπὸ τὸ ξύλο καὶ ἀφοῦ ὑψώθηκε κρύφθηκε σὲ ἄγνωστο μέρος. Οἱ μοναχοί, ὅμως, ἐπειδὴ φοβήθηκαν καὶ λυπήθηκαν ἀπὸ τὸ σημεῖο, ἀφοῦ γονάτισαν, προσεύχονταν στὸ Θεὸ καὶ μὲ δάκρυα τοῦ ζητοῦσαν νὰ τοὺς ἀποκαλύψει τὸ λόγο αὐτοῦ τοῦ γεγονότος. Ὁ Ἅγιος λοιπὸν παρουσιάστηκε στὸν ἠγούμενο καὶ τοῦ εἶπε: «Μὴ λυπᾶστε γιὰ μένα. Ἐγὼ βρῆκα γιὰ τὸν ἑαυτό μου Μονὴ τῆς Παναγίας στὸν Ἄθω. Ἄν θέλετε πηγαίnete καὶ ἐσεῖς πρὸς τὰ ἐκεῖ, γιὰτὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου εἶναι ἔτοιμη νὰ πέσει πάνω στὴν διεφθαρμένη Παλαιστίνη καὶ σχεδὸν σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη, ἐπειδὴ οἱ Χριστιανοὶ ἁμαρτάνουν».

Ἀφοῦ συγκέντρωσε ὅλους τοὺς μοναχοὺς ὁ καθηγούμενος ἀνακοίνωσε τὰ συμβάντα καὶ ὅλοι μαζί ἀπεφάσισαν νὰ ἀκολουθήσουν τὸν Προστάτη τους στὸν Ἄθωνα. Φτάνουν μὲ πλοῖο ἀπὸ τὴν Ἰόππη καὶ ἔρχονται στὴν μονὴ Ζωγράφου. Μπαίνοντας στὸ Ναὸ βλέπουν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια πέφτουν καὶ προσκυνοῦν φωνάζοντας: «Γιὰτὶ μᾶς προξένησες τόση λύπη, Μεγαλομάρτυρα Γεώργιε;». Οἱ μοναχοὶ τῆς Ζωγράφου ἀποροῦσαν γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ συνέβαιναν μπροστὰ τους. Ὅμως ἐκεῖνοι τοὺς διηγήθηκαν τὰ συμβάντα καὶ ὅλοι δόξαζαν ὀλόψυχα τὸν Κύριο καὶ τὸν Ἅγιο Γεώργιο, ἐνῶ τὸν καθηγούμενο Εὐστράτιο τὸν ἔκαμαν Ἡγούμενό τους.

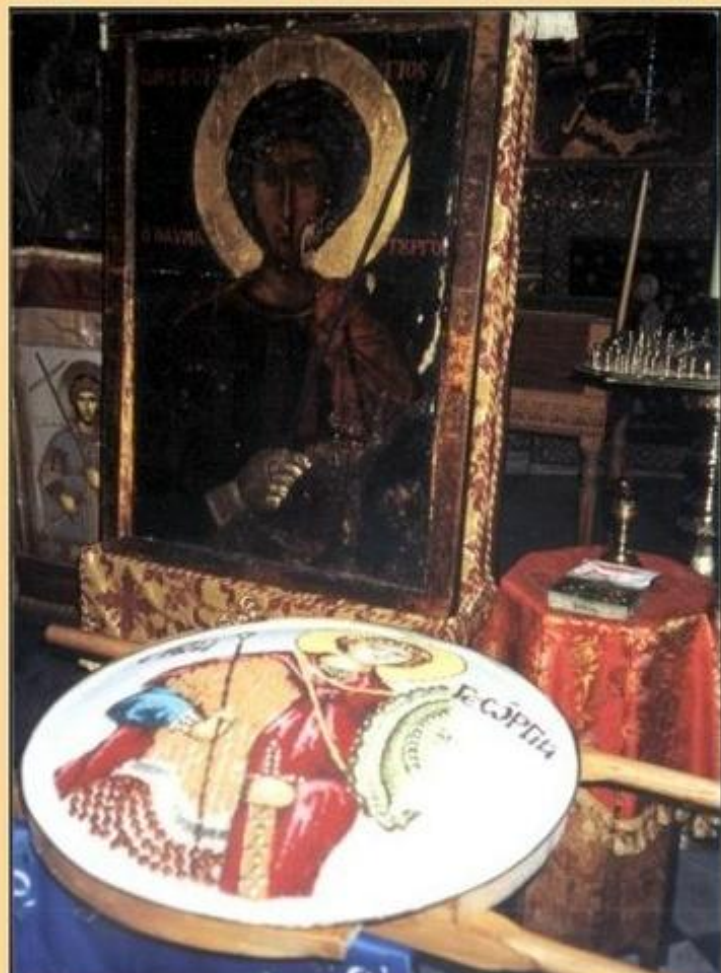
Ἡ εἰκόνα ἄρχισε νὰ κάνει πολλὰ θαύματα. Ἡ φήμη τῶν θαυμάτων ἔφθασε μέχρι καὶ τὸν βασιλέα Λέοντα τὸν Σοφὸ, ποὺ ἀπεφάσισε νὰ πάει προσωπικὰ στὸ Ἅγιον Ὄρος γιὰ νὰ προσκυνήσει. Ἀργότερα

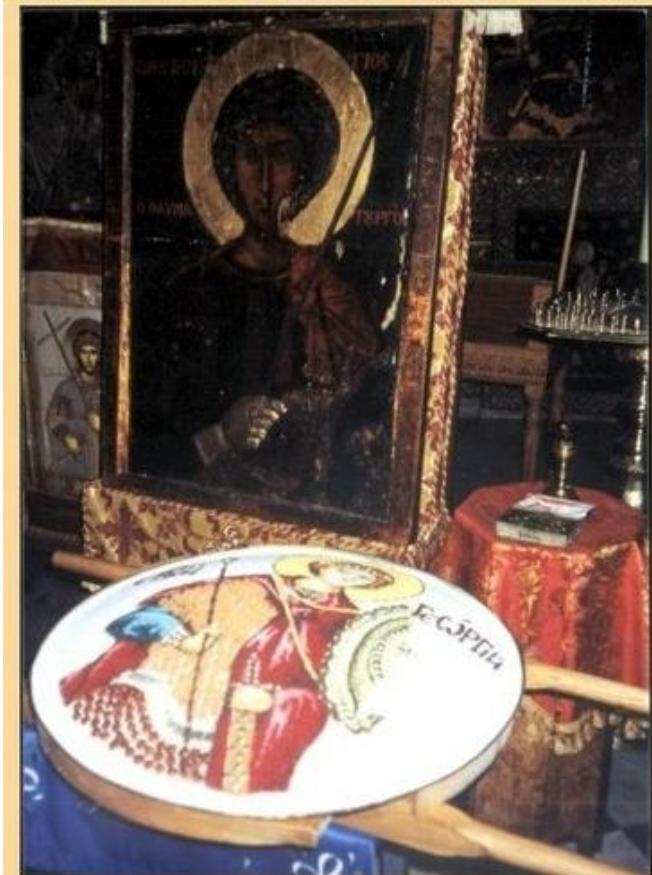
ἐπισκέφθηκε τὴ Μονὴ καὶ ὁ βασιλιάς τῶν Βουλγάρων Ἰωάννης ἀπὸ τὸ Τίρναβο. Μὲ τὴν πλούσια βοήθειά του ἄρχισε νὰ κτίζεται ἡ μεγαλοπρεπὴς Μονὴ τοῦ Ζωγράφου.

Ἡ Ἁγία εἰκόνα ἔχει μέχρι σήμερα τὸ ἄκρο τοῦ δακτύλου κάποιου ὀλιγόπιστου Ἐπισκόπου. Αὐτὸς καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἑδεσσα καὶ ὅταν ἄκουσε γιὰ τὰ θαύματα θέλησε μὲ τὴν συνοδεία του νὰ πάει νὰ διαπιστώσει ἂν πραγματικὰ ἦσαν ἀληθινὰ ὅσα διαδίδονταν ἢ ἦσαν ἐφευρέσεις τῶν μοναχῶν, γιὰ αὔξηση τῶν ἐσόδων τῆς Μονῆς. Ὅταν ἔφθασε στὴν Μονή, ὁδηγήθηκε ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου καὶ μὲ ἀλαζονικὸ ὕφος στάθηκε ἐμπρὸς της καὶ εἶπε πρὸς τοὺς μοναχοὺς: «Ὡστε αὐτὴ εἶναι ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τοῦ Ἁγίου». Ἀμέσως ὅμως τὸ δάκτυλό του κόλλησε στὴν εἰκόνα καὶ μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὸ ξεκολλήσει. Κάθε προσπάθεια ἔφερνε ἔντονους πόνους καὶ ἡ ἀγωνία καὶ ὁ φόβος του ἐντείνονταν. Στὸ τέλος ὁ δυστυχὴς ἐπίσκοπος δέχτηκε νὰ τοῦ κόψουν τὸ δάκτυλό του.

Ἔτσι πῆρε μιὰ γεύση τῆς γνησιότητος τῶν θαυμάτων τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἁγίου.

Στήν ίδια Μονή (του

Ζωγράφου, Αγίου Όρους) κοντά στον κίονα του αριστεροῦ χοροῦ βρίσκεται ἡ πιὸ κάτω χειρόγραφη διήγηση:

Ἡ ἁγία εἰκόνα ἤρθε ἀπὸ τὴν Ἀραβία καὶ βρέθηκε στὸ λιμάνι τῆς Μονῆς Βατοπαιδίου. Ἡ ἀπροσδόκητη ἄφιξη προκάλεσε ταραχὴ καὶ θόρυβο στὸ Ἅγιον Όρος. Γιατὶ ἡ φήμη ἐξαπλώθηκε καὶ οἱ μοναχοὶ ἐρχόντουσαν ἀπ' ὅλα τὰ μοναστήρια γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν ἁγία εἰκόνα. Μάλιστα κάθε μοναστήρι ἐπεδίωκε νὰ ἀποκτήσει αὐτὸν τὸν θησαυρό. Τελικὰ ἀποφάσισαν νὰ φορτώσουν τὴν εἰκόνα σ' ἓνα ξένο καὶ ἄγριο μουλάρι πὺ δὲν ἤξερε τοὺς δρόμους καὶ τὰ μοναστήρια καὶ ἀφοῦ τὸ ἀφήσουν ἐλεύθερο νὰ τὸ ἀκολουθήσουν ἀπὸ μακριά. Ἐκεῖ πὺ θὰ σταματοῦσε θὰ ἔπρεπε νὰ μείνει ἡ εἰκόνα. Ἔτσι κι ἔγινε. Ἀφοῦ ὀδήγησαν τὸ μουλάρι στὸ δρόμο Θεσσαλονίκης-Αγίου Όρους, τὸ ἀφήσαν στὴν θέλησή του. Καὶ τὸ μουλάρι μὲ ἀργὸ καὶ ἰσόμετρο βῆμα σὰν νὰ ἔνιωθε ὅτι μετέφερε ἱερὸ φορτίο πέρασε ἀπὸ δύσβατους τόπους, δάση καὶ ὑψώματα καὶ ἔφτασε στὴ Μονὴ Ζωγράφου καὶ στάθηκε σὲ ἓνα πολὺ ὠραῖο λόφο. Ἔτσι ὅλοι πληροφορήθηκαν ὅτι ἡ θέληση τοῦ Αγίου ἦταν νὰ μείνει ἡ εἰκόνα στὴ Μονὴ Ζωγράφου, ὅπου τὴν δέχθηκαν μὲ χαρὰ καὶ πνευματικὸ πανηγύρι. Τὸ μουλάρι πὺ ἔφερε τὴν ἁγία εἰκόνα πέθανε ἀμέσως μετὰ καὶ τὸ ἔθαψαν στὸν τόπο ἐκεῖνο. Σὲ ἀνάμνηση τοῦ θαύματος ἔκτισαν στὸν λόφο ἓνα κελλὶ καὶ μικρὴ ἐκκλησία στὸ ὄνομα τοῦ Αγίου.

Ἀφιέρωση τῆς εἰκόνας τοῦ Αγίου ἀπὸ τὸν Ἡγεμόνα Μολδοβλαχίας Στέφανο

Στὸν βορειοδυτικὸ κίονα, ποὺ στηρίζεται καὶ ὁ τροῦλος εἶναι ἀναρτημένη καὶ ἄλλη εἰκόνα, ἀφιέρωμα τοῦ Ἡγεμόνα τῆς Μολδοβλαχίας Στεφάνου. Ὁ Στέφανος εἶχε, ὅπως εἶναι γνωστό, συνέχεια πολέμους μὲ τοὺς Τούρκους. Κάποτε ἀναρίθμητα ἀσκέρια τούρκικα συγκεντρώθηκαν γιὰ νὰ τὸν ἀφανίσουν. Ὁ Ἡγεμόνας ἀπελπίστηκε, ἀλλὰ συνερχόμενος, μὲ θερμὴ προσευχὴ στὸ Θεὸ ζήτησε τὴν βοήθειά Του. Στὸν ὕπνο του ἐμφανίστηκε ὁ Ἅγιος Γεώργιος, λουσμένος σὲ λαμπρὸ θαυμάσιο φῶς καὶ μὲ μάτια ποὺ ἄστραφταν, τοῦ εἶπε: «Ἐχε θάρρος στὸν Κύριο σου καὶ μὴ φοβᾶσαι τὸ πλῆθος αὐτό. Αὐριο συγκέντρωσε ὅλο τὸ στράτευμά σου καὶ ὀδήγησέ το ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ μὲ φωνές πανηγυρικές καὶ σάλπιγγες καὶ θὰ δεῖς τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ ποὺ πάντα σὲ βοηθᾷ. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ στάθηκε ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ ἀποκαλύψω ποιὸς θὰ νικήσει καὶ νὰ σοῦ ἀναφέρω ὅτι ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ εἶναι μαζί σου καὶ ὅτι ἀκόμα ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω στὴ μάχη αὐτή. Γιὰ ὅλα αὐτὰ ἀνακαίνισε τὴν Μονὴ Ζωγράφου ποὺ εἶναι στὸ ὄνομά μου, καὶ ποὺ ἐρημώθηκε. Στείλε μάλιστα καὶ τὴν δική μου εἰκόνα ποὺ ἔχεις μαζί σου».

Ὁ Στέφανος ἀναθάρρησε καὶ παίρνοντας ὡς λάβαρο μαζί του τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, μὲ φωνές, ἀλαλαγμοὺς καὶ σαλπίσματα, χτύπησε ξαφνικὰ σὰν λαίλαπα τὸν ὄγκο τῶν Ὀθωμανῶν καὶ τοὺς σύντριψε χωρὶς χρονοτριβή. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἔστειλε ὁ Στέφανος τὴν

εικόνα τοῦ Ἁγίου σύμφωνα μὲ τὴν θέλησή Του στὴν Μονὴ Ζωγράφου, καὶ τὴν ἀνακαίνισε, ἀφιερώνοντας πολλὰ τάματα.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος τῆς Μονῆς Ξενοφῶντος

Στὸ Ἅγιον Ὄρος σώζεται μιὰ εικόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς εἰκονομαχίας. Οἱ ὑπηρέτες τοῦ παράνομου βασιλέως ἐρευνοῦσαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ βρῖσκουν εἰκόνες γιὰ νὰ τις σπάσουν καὶ νὰ τις ρίξουν στὴν φωτιά. Βρῆκαν λοιπὸν καὶ αὐτὴν τὴν εικόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τὴν ἔριξαν στὴν πυρὰ γιὰ νὰ καεῖ. Ὅμως ματαίως! ἡ εικόνα παρέμεινε ἀφλεκτος καὶ μόνο τὰ φορέματα τοῦ Ἁγίου ἄρπαξαν λίγο. Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἁγίου ὅμως παρέμεινε ἀθικτο. Ὅμως ἓνας ἀσεβῆς ἔμπηξε μαχαίρι στὸ πηγούνι τοῦ Ἁγίου καὶ ἀμέσως ἔτρεξε καθαρὸ αἷμα. Τότε ὅλοι ὅσοι εἶδαν τὸ θαῦμα ἔφυγαν ὁ καθένας γιὰ τὸ σπίτι του. Ἐνας εὐσεβῆς Χριστιανὸς ἀφοῦ πῆρε τὴν εικόνα στὰ χέρια του, τὴν πῆγε στὴν θάλασσα, προσευχήθηκε στὸν Κύριο γιὰ τὴν παύση τῆς αἰρέσεως τῆς εἰκονομαχίας καὶ ἀπευθυνόμενος στὸν Ἅγιο εἶπε: «Μεγαλομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Τροπαιοφόρε Γεώργιε, σὺ ποῦ καὶ στή ζωὴ καὶ μετὰ τὸν θάνατο ἔκαμες ἀφλεκτὴ τὴν ἁγία εικόνα, διαφύλαξέ την καὶ τώρα ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ μετέφερε την ὅπου ἐσὺ γνωρίζεις καὶ ἐπιθυμεῖς γιὰ νὰ δοξασθεῖ ὁ Θεὸς μας» καὶ τὴν ἔριξε στὴν θάλασσα. Ὁ Ἅγιος Γεώργιος φρόντισε ὥστε ἡ εικόνα του νὰ φτάσει στὸ Ἅγιον Ὄρος κοντὰ στὴν Μονὴ Ξενοφῶντος καὶ τὴν τοποθέτησαν ἐκεῖ ὅπου ἔτρεχαν τὰ ἱαματικὰ ὄξινα νερά, σὲ μιὰ μικρὴ Μονὴ ἀφιερωμένη στὸν Μεγαλομάρτυρα Δημήτριο.

Ο Χατζηγιωργιάτης Γ.Ευλόγιος ἀπὸ τὸ Κελλὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Φανερωμένου διηγείτο στὸν Γ.Ίωακείμ συχνά, πολλὰ θαύματα ποὺ εἶχε ζήσει ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸν Ἅγιο Γεώργιο. Πολλὲς φορὲς ὅταν ἔσβηνε τὸ καντήλι τοῦ Ἁγίου τὴν νύχτα, ἄκουγε τὸν Ἅγιο μὲ τὸ ἄλογό του στὸν διάδρομο τοῦ Κελλιοῦ νὰ πηγαίνει πέρα-δώθε. Ἄκουγε ὁ Γ.Ευλόγιος τὸ ποδοβολητὸ τοῦ ἀλόγου, ξυπνοῦσε, πήγαινε στὴν ἐκκλησία καὶ ἄναβε τὸ καντήλι. Ἀρκετὲς μάλιστα φορὲς οἰκονόμησε ὁ Ἅγιος τὰ τῆς πανηγύρεως, ἐνῶ ὑπῆρχαν μεγάλες καὶ διάφορες δυσκολίες. Τὴν τελευταία ὥρα ἐπενέβαινε ὁ Ἅγιος καὶ φρόντιζε γιὰ ὅλα.

Θαύματα Ἁγ.Γεωργίου στὴν Λιγκοβάνη Λαγκαδᾶ Θεσ/κης

Μιὰ Τουρκάλα ἀπὸ τὸ Λευκοχώρι εἶχε σοβαρὸ πρόβλημα μὲ τὴν υγεία της. Εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὸν Ἁγ.Γεώργιο καὶ ἤθελε νὰ ἔρθει στὴ χάρη Του, ἀλλὰ δὲν τὴν ἄφηναν νὰ μπεῖ στὴν ἐκκλησία, γιὰτὶ ἦταν Τουρκάλα. Ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ἀπογοητεύτηκε καὶ ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὸν Ναὸ ὅλη τὴν νύκτα. Τὸ πρωῖ τῆς ἔδωσαν λαδάκι ἀπὸ τὴν καντήλα τοῦ Ἁγίου καὶ ἔγινε καλά. Μετὰ ἀπὸ αὐτό, ὁ σύζυγός της ἔκανε πολλὰ δωρεὰς στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου.

Ἡ κ.Κλεοπάτρα Χρήστου Χαριζάνη, εἶχε μιὰ πάθηση στὸν λάρυγγα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πιεῖ καὶ νὰ φάει καὶ μὲ δυσκολία μποροῦσε νὰ μιλήσει. Δὲν ἀπογοητεύτηκε! Ἐαγρῦπνησε στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου καὶ ἀφοῦ τὸ πρωῖ ἀλείφτηκε μὲ λαδάκι ἀπὸ τὴν κανδήλα του, ἔγινε καλά. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ περιστατικὸ, ἔμεινε ἐπὶ 25ετία ὑπηρέτης τοῦ Ἁγίου καὶ τοῦ Ναοῦ Του.

Ἡ ἴδια κυρία, παραμονές τοῦ Ἀλβανικοῦ Πολέμου τὸ 1940 εἶδε τὸ λάδι στὶς κανδηλές νὰ γίνεται κόκκινο σὰν αἷμα! Τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ εἶπε στὸν π.Δημήτριο, ἐφημέριο τότε τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Στὴν περιοχὴ Καλλιθέα τοῦ Ρεθύμνου Κρήτης ὑπῆρχε ἓνα παλιὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, στὰ κτήματα ἑνὸς μουσουλμάνου τοῦ Ἀλῆ Μελεμενάκη ἀπὸ τὰ Περιβόλια. Τῆ δεκαετία τοῦ 1920 οἱ χριστιανοὶ Ρεθεμνιώτες ἤθελαν νὰ τὸ ἀνακαινίσουν, ἀλλὰ ὁ Ἀλῆς δὲν ἐπέτρεπε καμία ἐργασία. Ἄλλαξε γνώμη, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος Γεώργιος τὸν ἐπισκέφθηκε καὶ τοῦ ζήτησε νὰ ἀνακαινιστεῖ ὁ ναὸς Του. Ὁ Ἀλῆς ὄχι μόνον δέχτηκε νὰ γίνῃ ἡ ἀνακαίνιση, ἀλλὰ χρηματοδότησε τὴν ἀγιογράφηση τῆς εἰκόνας, ποὺ σήμερα εἶναι στὸν πρόναο, πίσω ἀπὸ τὸ παγκάρι μὲ τὰ κεριά, καὶ φέρει τὴν ἐπιγραφή: «Δαπάναις Ἀλῆ Μελεμενάκη, 1925».

Συχνὰ κάτοικοι, περαστικοὶ καὶ προσκυνητὲς ἀκοῦν στὸν περιβάλλοντα χῶρο, ἰδίως ἀφοῦ νυχτώσει, πεταλιές ἀλόγου. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ὀνομάστηκε ὁ Ναὸς «Ἅγιος Γεώργιος ὁ Πεταλιώτης» καὶ σήμερα εἶναι μεγάλος ἐνοριακὸς ναὸς τοῦ Ρεθύμνου.

Δύο μουσουλμάνες (μητέρα καὶ κόρη) πῆραν ταξὶ γιὰ μιὰ μακρινὴ διαδρομὴ. Στὸ δρόμο ὁ ταξιτζῆς ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν κανονικὴ πορεία του μὲ ἀπειλητικὲς διαθέσεις πρὸς τὴν κοπέλα. Μητέρα καὶ κόρη ἐπικαλοῦνταν συνεχῶς τὸν Ἅγιο Γεώργιο. Σὲ κάποια φάση ὁ ταξιτζῆς σταματᾷ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἀποπειρᾶται νὰ βιάσει τὴν κοπέλα. Ξαφνικὰ ἐμφανίζεται ἓνας ἔφιππος ἀστυνομικὸς, ὁ ὁποῖος διατάζει τὸν ταξιτζῆ μὲ πολὺ ἐπιβλητικὸ ὕφος νὰ τὸν

ἀκολουθήσει στὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ τμήμα. Ἐκεῖνος γεμάτος φόβο πῆγε μέχρι τὸ τμήμα καὶ ὁ ἔφιππος ἀστυνομικὸς μπῆκε κι αὐτὸς στὸ γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας καὶ ἔκανε καταγγελία γιὰ ἀπόπειρα βιασμοῦ. Ὑπογράφει στὸ βιβλίο τῆς ἀστυνομίας καὶ ἀποχωρεῖ. Ὅταν βγῆκε ὁ ταξιτζῆς ἀπὸ τὸ ἀνακριτήριο, κοίταξαν τὸ βιβλίο καὶ τοῦ εἶπαν: «Δὲν ὑπάρχει περίπτωση νὰ τὴν γλυτώσεις! Ξέρεις ποιὸς σὲ ἔφερε ἐδῶ; Ὁ Ἅγιος Γεώργιος !!!!».

Ὁ Ἑλληνορθόδοξος ἄραβας καὶ εὐσεβῆς κάτοικος τοῦ χωριοῦ τῶν Ποιμένων (Βηθλεὲμ) Χαλὶλ Ἀμπουφάρχα, ἦτο πρόγονος τοῦ ἐφημερίου τοῦ χωριοῦ, καὶ διηγόταν τὸ ἐξῆς γεγονὸς ποὺ ἔζησε γύρω στὸ 1903, πρὶν ἀπὸ περίπου πέντε-ἕξι γενιές. Εἶχε λάβει τὸ κλειδὶ τοῦ σπηλαίου νὰ πάει ἐνωρὶς νὰ ἀνάψει τὰ καντήλια γιὰ τὸν ὄρθρο. Νομίζοντας ὅτι ἦταν 5 τὸ πρωῖ, ἐπειδὴ ἦταν πανσέληνος ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἔφθασε στὸ σπήλαιο στὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα πολὺ ἐνωρίτερα. Ὅταν ἔφθασε στὸν ὑπόγειο ναό, ἄκουσε (ἀπ' ἔξω) ψαλμωδία, ἀλλὰ δίστασε νὰ μπεῖ μέσα ἐπειδὴ οἱ φωνές τοῦ φάνηκαν ἄγνωστες. Αναρωτήθηκε ποιὸς ἄραγε νὰ εἶχε ἀνοίξει τὸν ναό, καὶ ἀφοῦ πῆρε θάρρος μπῆκε μέσα στὴν ἐκκλησία. Βρέθηκε λοιπὸν σὲ οὐράνια θεία Λειτουργία ἀγγέλων. Παρατήρησε τότε μιὰ Κυρία ποὺ στεκόταν κοντὰ στὴν Ὠραία Πύλη, περιτριγυρισμένη ἀπὸ φωτοστέφανο. Στάθηκε ἀκίνητος ἀκούοντας μὲ ἐκπληξη, θαυμασμὸ καὶ ἀπορία τὴν οὐράνια ὑμνωδία, διερωτώμενος πῶς ἄραγε ἠξιώθη νὰ βρεθεῖ σὲ ἀκολουθία ἀγγέλων, καὶ ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ θαυμαστὴ γυναῖκα.

Εαφνικὰ ἄκουσε νὰ ἔρχεται ἀπὸ πάνω, ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπηλαίου, θόρυβος βημάτων ἀλόγου, καλπασμὸς ἀλόγου καὶ ἓνας νεαρὸς καβαλάρης ἔφθασε ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιο. Μόλις μπῆκε, μέσα τρέχοντας, πλησίασε τὴν Κυρία ἢ ὁποία τὸν ρώτησε μὲ δυνατὴ φωνή: «Ποῦ ἦσουν Ἁγίε Γεώργιε καὶ ἄργησες νὰ ἔρθεις, ἐσὺ ποὺ δέχεσαι τὰ περισσότερα δῶρα ἀπὸ τοὺς πιστοὺς;». Καὶ αὐτὸς ἀπάντησε: «Μητέρα τοῦ Θεοῦ, Κυρία Θεοτόκε, μιὰ βάρκα βυθιζότανε στὸ πέλαγος καὶ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ τρέξω νὰ βοηθήσω τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐπικαλέστηκαν τὴν βοήθειά μου».

Λέγοντας αὐτὰ τίναξε τὸ μανδύα του ποὺ ἦτο βρεγμένος, καὶ πιπίλισε τὸ πρόσωπο καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ Χαλὶλ Ἀμπουφάρχα ποὺ ἦταν παρών. Ὅταν τελείωσε ἡ οὐράνια αὐτὴ Θεία Λειτουργία ἔλαβε ἀντίδωρο ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Παναγίας, καὶ ὅταν ἔξαφανίστηκαν οἱ Ἄγγελοι, ἡ Παναγία καὶ ὁ Ἅγιος Γεώργιος, αὐτὸς παρέμεινε μὲ πειστήριον στὰ χέρια του τὸ ἀντίδωρο καὶ τὶς σταγόνες στὰ ροῦχά του ἀπὸ τὸν μανδύα τοῦ Ἁγ.Γεωργίου, πρὸς πίστωσιν ἀληθινὴ τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ καὶ τοῦ ἱερέως ποὺ ἔφθασαν κατόπιν γιὰ τὸν ὄρθρο, καὶ τοὺς ἐξήγησε τὰ ὅσα θαυμαστῶς εἶδε καὶ ἄκουσε στὸ σπήλαιο τῶν Ποιμένων. (φυλλάδιο Ἱ.Μονῆς τῶν Ποιμένων, Ἀρχιμ.Ἰγνάτιος, Σεπτ. 2007, Ανατ. Ἱερουσαλήμ, Ἰσραήλ).

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος θεωρεῖται ὁ μέγας προστάτης τῆς νήσου Σκύρου, τὴν ὁποία ἔσωσε πολλάκις ἀπὸ πολλές θεομηνίες καὶ καταστροφές. Τελευταῖα (σύμφωνα μὲ τὴ μαρτυρία τοῦ Ἱ.Α., τ.Λαμπαδαρίου Ἱ.Ναοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Σκυριανοῦ) στὸν μεγάλο σεισμὸ ποὺ ἔπληξε τὴν νῆσο, ἀπεκαλύφθη

θαυματουργικῶς ἢ συνεχῆς φροντίδα καὶ ἔννοια τοῦ Ἁγίου γιὰ τὸ νησί του καὶ τοὺς κατοίκους του.

Παραμονὴ τοῦ μεγάλου σεισμοῦ, ἅγιος γέροντας τοῦ νησιοῦ, εἶδε στὸν ὕπνο του ἕναν μεγαλοπρεπῆ βασιλέα, καθισμένο σὲ θρόνο, που εἶχε δίπλα του ἕναν ὑψηλόβαθμο ἀξιωματικὸ καὶ συζητοῦσαν ἐντόνως. Ὁ βασιλιάς ἔλεγε στὸν ἀξιωματικὸ: «Γεώργιε, ἦλθε πλέον ὁ καιρὸς γιὰ νὰ πληρώσει ἡ Σκύρος. Θὰ τὴν πατάξω μὲ μεγάλο σεισμό, γιατί παρόλες τίς παρατάσεις πού δόθηκαν γιὰ μετάνοια, κανεὶς δὲν ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ἀπωλείας!» Καὶ ὁ Ἀξιωματικὸς (Ἅγιος Γεώργιος) μὲ ἔντονα παρακλητικὸ ὕφος ἀπάντησε: «Ὁχι, Κύριε, ἐγὼ μπαίνω ἐγγυητῆς γι' αὐτούς! Μὴν τοὺς κάνεις κακό! Μόνο προειδοποίησέ τους γιὰ νὰ μετανοήσουν, νὰ ἐπιστρέψουν σὲ σένα καὶ νὰ τοὺς ἐλεήσεις, ἐσύ ὁ Ἐλεήμων καὶ Φιλάνθρωπος Θεός!». Ὁ Κύριος ὅμως ἐπέμενε: «Ὁχι, ἀγαπητέ μου Γεώργιε, μὴν ἐπιμένεις! Ἡ Σκύρος θὰ χτυπηθεῖ ἀπὸ μεγάλο σεισμό καὶ δὲν θὰ μείνει τίποτε ὄρθιο!». Καὶ τέλος ὁ (Ἅγιος) Γεώργιος ἀποκρίθηκε: «Κάνε Κύριε, ὥστε μόνο τὸ δικό μου σπίτι νὰ πάθει ζημιὰ! Κανενὸς ἄλλου πάνω στὸ νησί!». Καὶ πράγματι ὅταν ἔγινε ὁ μεγάλος σεισμός κανένα σπίτι δὲν ὑπέστη καμία ζημιὰ ἢ ἔστω ρωγμὴ, ἀλλὰ τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, κόπηκε στὴ μέση. Ἄνοιξε ἡ γῆ! Καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς γεωλόγους πού τὸ ἐπισκέφθηκαν μετὰ, τὸ βουνὸ καὶ τὸ μοναστήρι τράβηξαν τὴν μεγαλύτερη ἔνταση τοῦ σεισμοῦ καὶ ἔσωσε τὴ νῆσο.